

jeg, at det fuldstændig vilde tilintetgjøre Lovens Hensigt, dersom vi vedtage det, thi i Stedet for den beregnede Indtægt 20,000 Rd. vilde vi derved kun faae 5,000 Rd.; men for en saadan Sum er det i Virkeligheden ikke værd at sætte Noget i Bevægelse. Skal man have hele dette Maskineri, disse Straffe- og Lovbestemmelser; er det ikke værd at faae det Forslag vedtaget, og den samme Indvendning gjælder om det subsidære Forslag under Nr. 4. Den i Udskiftet foreslaaede Afgift er for de Vedkommende ikke for Noget at regne, og skøndt jeg er sikker paa, at det, som det ærede Medlem for Randers (S. Ree) nævnde, vil ske, nemlig, at de Vedkommende ville skjule Papirerne i Udlandet, naar de skulle give en stor Afgift, tror jeg tillige, at alle de, der ville gjøre dette — og af dem er der Mange — ville gjøre det lige fuldt, enten Afgiften bliver 4 Mk. eller 2 Mk. Jeg kan derfor kun bestemt fraraade det subsidære saavelsom det principale Forslag og maa beklage, at den ærede Ordfører, der ellers har behandlet denne Sag saa godt, har sluttet sig til det førstnævnte.

Sylv. Jørgensen: Det er ogsaa i Anledning af Forslagene under Nr. 3, 4 og 16, at jeg vil sige et Par Ord. Min Betragtning af dette Forhold gaar i samme Retning som den sidste ærede Talers. Jeg kan ikke tro, at denne Afgift, 64 β pr. 100 Rd., som nu foreslaas i Lovforslaget, som det foresligger, skulde være for høj. Det principale Forslag nedsætter den til $\frac{1}{4}$, og det subsidære til Halvdelen. Foruden det Formaal at staffe Statskassen en Indtægt af de omhandlede Papirers Omsætning maa man vel tillige antage, at der vil vise sig en gavnlig Virkning med Hensyn til vore egne Kreditpapirer, idet den Handel, der foregaar med udenlandske Papirer, ikke kan antages at være til Gavn for Omsætningen af vore egne. Desuden kunde det maasse have en ikke uheldig Virkning med Hensyn til private Laan. Det er desværre, efterhaanden som denne Omsætning med Bærdipapirer er kommen til at foregaa i en større Grad, blevet vanskeligere og vanskeligere at erholde private Laan, saa at jeg antager, at der ogsaa af dette Hensyn kan være

Grund til ikke at gaa ind paa de nævnte Vædringsforslag. Jeg turde maasse ved denne Leilighed fremsætte en Betragtning, der gaar noget videre. Det forekommer mig, at det maasse ikke vilde være skadeligt, om ikke alene den første Handel, der foregaar her i Landet med saadanne Papirer, beskattes, men om det udvides til, at der ogsaa ved de efterfølgende Handler blev erlagt en vis Andel til Statskassen, ligesom ogsaa at den samme Betragtning blev gjort gjældende ved de indenlandske Bærdipapirer. Det forekommer mig som sagt, at den stærke Omsætning af Bærdipapirer i det Mindste i een Retning har havt den modsatte Virkning af den tilsigtede, nemlig at det efterhånden er gjort vanskeligere og vanskeligere at erholde private Laan, imedens den for Dvrigt Skridt for Skridt har været medvirkende Aarsag til at undergrave Bestemmelsen om den 4 pCt. Rentefod. Naar man til Exempel tænker sig to Raabøer, hvilke den ene har Penge at sætte ud paa Rente, og den anden skal laane en lignende Sum, saa kan den første kjøbe til Exempel Kreditforeningsobligationer, medens den Anden maa ty til Kreditforeningen for at erholde et saadant Laan, i Stedet for at han tidligere har kunnet laane af sin Nabo, og derved fremkommer dels den Ulempe, at der er en hel Del mere Uleilighed forbunden for ham med at faae Laanet, og dels den, at han i de fleste Tilfælde faar Laanet dyrere. Der vil desuden, naar man ser Sagen fra en anden Side, forekomme det mig, ikke være noget Ubilligt i, at, medens Laantageren, naar han skal staffe sig Penge, maa betale Stempelafgift og de øvrige Gebyrer, som falde, da ogsaa en Mand, hvor han gjør en Pengeomsætning til Fordel for sig selv og kjøber et Bærdipapir, hver Gang en saadan Omsætning sker, svarer en Afgift til Statskassen, til Exempel den samme Afgift, som erlægges af en fast Eendom, naar den overgaar fra den ene Eier til den anden, $\frac{1}{2}$ pCt. Derved kom den mere Formuende gennem Pengeomsætningen, hvad der maatte synes i høj Grad rimeligt, ogsaa til at svare sin Andel til Staten for den Beskyttelse, han nyder, og den Andel, han for Dvrigt som Statsborger oppebærer af Statens Goder. Jeg tør ikke med Bestemthed paastaa, at den sidste af de